

Arrest

nr. 119 723 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DANNEELS loco advocaat V. VEREECKE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Sjiitische Hazara, die de Afghaanse nationaliteit bezit en afkomstig is uit Naikol, Jo Badreza, Jaghori, Ghazni (Afghanistan). U liep lager onderwijs maar werd – net zoals uw oudere broers, die zich in het buitenland bevonden (Iran, Saoedi Arabië) – van jongs af aan gestimuleerd te werken. Zo was u ondermeer enkele maanden werkzaam in het hotel van een verwante te Shar-e-Safa (Zabul, Afghanistan) en in een koekjesbakkerij te Lashkar Gah (Helmand, Afghanistan). Nadien was u gewoon thuis, maar daar u nooit geld had – en er evenmin kreeg – om iets te doen, besliste u samen met enkele andere jongens een bende te vormen. Aan uw ouders zei u werk te zoeken, maar eigenlijk hield u zich op in de bergen, van waaruit jullie zo goed als op dagelijkse basis goederen- en personentransporten overvielen.

Na 9 à 10 maanden gebeurde het echter dat jullie bij een overval op 5 mensen – waarvan u er 2 kende – 3 personen neerschoten daar ze zich verzetten. Toen u een week later naar huis trok, vertelden uw ouders u dat de politie langs was geweest, op zoek naar u. Van een oud klasgenoot vernam u later in de bazar hetzelfde nieuws, hetgeen u er toe deed besluiten dat u maar beter het land kon verlaten. Via Kandahar (Afghanistan), alwaar u uw tazkara en paspoort bekwam, reisde u naar Herat (Afghanistan), van waar u per bus de Iraanse grens overstak richting Mashad (Iran). Nadien trok u verder naar Teheran (Iran), alwaar u net geen jaar verbleef, om nadien via Turkije naar Griekeland te reizen. Aldaar verbleef u meer dan 5 jaar, ondermeer omdat u niet voldoende geld had. U werkte er aanvankelijk in de landbouw en nadien als arbeider, maar vroeg er geen asiel aan. Omdat de toestand er uiteindelijk verslechterde, besliste u Griekenland begin 2011 alsnog te verlaten. Na enkele maanden in Italië en Frankrijk kwam u vervolgens op 30 juni 2011 aan in België, alwaar u daags nadien, op 1 juli 2011 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u noch op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch op het Commissariaat-generaal enig document neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst dient vermeld te worden dat uw verklaringen op het Commissariaat-generaal fundamenteel verschillen van deze die u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aflegde, hetgeen uw geloofwaardigheid geenszins ten goede komt. Zo stelde u destijds op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ): 'Elke nacht, een jaar lang, overvielen we goederen en personen transporten op de weg van Jaghori naar Janda. We namen de goederen mee en vermoordden de inzittenden. Op een keer hielden we een taxi tegen. Er zat een koppel in met 3 anderen. Het koppel was afkomstig van mijn streek. Ze herkenden me en smeekten me hen met rust te laten. We lieten hen met rust en overvielen de 3 anderen. We hebben die dag niemand vermoord. De auto lieten we verder rijden.' (CGVS Vragenlijst, 1 juli 2011, p. 3); terwijl u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde dat jullie dagelijks mensen overvielen, maar slechts éénmaal een wagen met 5 personen stopten waarvan jullie uiteindelijk 3 inzittende vermoordden en 2 lieten gaan omdat u ze kende (Gehoorverslag CGVS, 11 september 2013, pp. 15-17; 19). Bijgevolg stelt u het Commissariaat-generaal dan ook in de onmogelijkheid om na te gaan in welke grootteorde de door u aangehaalde feiten zich voorgedaan hebben, en of ze zich wel op de door u geschetste manier hebben afgespeeld.

Dit terzijde dient verder opgemerkt te worden dat duidelijk uit verklaringen blijkt dat de feiten die u in de periode 2003-2004 te Jaghori pleegde louter crimineel en gemeenrechtelijke van aard zijn, en op zich geen enkel verband houden met een van de criteria uit de Vluchtelingenconventie in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Zo stelde u immers dat het enige wat u destijds dreef om lid te worden van de gewapende bende in kwestie uw drang naar geld was – 'Bedoeling van bende, van ons allemaal, was mensen beroven, geld afnemen van mensen.' [...] Ik wilde ook geld hebben, maar kreeg niets van hen. Ik wilde ook iets voor mij kopen. Met geld ergens naar toe gaan, maar kreeg niet.' [...] (Gehoorverslag CGVS, 11 september 2013, pp. 16-17) – en dat jullie de door u aangehaalde feiten – met name het overvallen en/of vermoordden van burgers – enkel pleegden uit winstbejag – 'We namen geld van die mensen, of bezittingen, namen we af.' [...] 'Voor geld, voor iets wat waardevols was' (Gehoorverslag CGVS, 11 september 2013, p. 17). Kortom, omwille van financiële redenen.

Dat u in 2004 Afghanistan verliet om te verhinderen dat de Afghaanse autoriteiten u zouden klissen, en om aan gerechtelijke vervolging te ontkomen (Gehoorverslag CGVS, 11 september 2013, pp. 15-16), is op heden geen afdoende reden om als vluchteling erkend te worden, daar het in eender welk land net de taak is van de autoriteiten – en van de politie in het bijzonder – om burgers die zich, net als u, inlaten met criminele feiten gerechtelijk te vervolgen en ze zo nodig te bestraffen.

Dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Jaghori, Afghanistan problemen vreest omdat de autoriteiten of andere mensen er mogelijks nog naar u op zoek zijn omwille van de feiten die u destijds pleegde (Gehoorverslag CGVS, 11 september 2013, pp. 21-23), is op zich reeds weinig waarschijnlijk. Bovendien verklaarde u ook in dit verband maar eender wat. Zo liet u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal uitschijnen dat zowel de politie als uw ouders destijds wisten dat u lid was van voornoemde bende (Gehoorverslag CGVS, 11 september 2013, pp. 15-16; 20-21), en verklaarde u uw ouders nadien nooit meer te hebben gevraagd of de politie nog naar u op zoek was (Gehoorverslag CGVS, 11 september 2013, p. 21); terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende liet optekenen: 'Ik hoorde van mijn ouders dat de politie naar ons huis was gekomen. Ze

hadden naar mij geïnformeerd. Mijn ouders waren niet op de hoogte van mijn activiteiten.' [...] 'Ik ging naar oud klasgenoten toe. Ik vroeg hen of er iets gebeurd was. Ze hadden van de schooldirecteur gehoord over een bende die mensen overviel. De politie was de bendeleiden aan het zoeken.' [...] 'Toen ik in Griekeland was heb ik nog contact gehad met mijn familie in Afghanistan. Zij weten niet dat ik bij de bende was. De politie is ook niet meer langs geweest' (CGVS Vragenlijst, 1 juli 2011, p. 3).

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Afghanistan in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Dientengevolge kan de vluchtelingenstatus u dan ook niet toegekend worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar u over een intern vluchtalternatief beschikt, in casu de stad Kabul.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat het uiterst bevreemdend is dat u – ondanks u van Jaghori, Ghazni afkomstig zou zijn – uw tazkara en paspoort – welke u niet wist voor te leggen – in Kandahar (Afghanistan) bekwaam en deze vermelden dat u van Lashkar Gah, Helmand afkomstig bent (Gehoorverslag CGVS, 11 september 2013, pp. 12-13). Verder dient opgemerkt te worden dat – zelfs indien u van uit Jaghori, Ghazni afkomstig zou zijn – in uw geval evenwel de veiligheidssituatie in de stad Kabul dient beoordeeld te worden, daar het Commissariaat-generaal op basis van uw verklaringen van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. Volgens het UNHCR vervalt voor mannelijke alleenstaanden immers de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken ("UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013). Voorts spreekt u Dari en Pashtou, kan u lezen en schrijven, hebt u zowel binnenlandse als buitenlandse werkervaring als arbeider, toonde u reeds in het verleden dat u zich, indien nodig, weet te behelpen, en blijkt uit uw verklaringen dat u en uw familie over voldoende financiële middelen beschikken (Gehoorverslag CGVS, 11 september 2013, pp. 3; 4; 5-6; 9-11). Kortom, allemaal elementen die u in staat moeten stellen om uw integratie in Kabul te bewerkstelligen. Dat u zich te Kabul niet zou kunnen vestigen, houdt op zich ook geen steek, daar reeds bleek dat uw beweerdde problemen niet aannemelijk zijn. Ook vanuit het kader van uw

asiel dossier bekeken is er dus geen enkele reden waarom u zich niet in de stad Kabul zou kunnen hervestigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. In een eerste onderdeel stelt hij dat de bestreden beslissing uitgaat van onjuiste gegevens door een verkeerde vertaling. Hij verklaart dat hij nooit iemand heeft vermoord en geeft nogmaals een beknopte versie van de feiten waarbij hij benadrukt dat zijn relaas wel degelijk geloofwaardig is. In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met de objectieve gegevens waarmee het land van herkomst te kampen heeft. Hij stelt dat er sinds 2013 opnieuw een stijging is van het aantal incidenten met AGE's. Hij stelt dat de regio Kabul en Jaghori niet veilig zijn. Ter ondersteuning verwijst hij naar verschillende recente incidenten waarbij telkens burgers het leven lieten. Door deze aanslagen werden in slechts twee maanden tijd 63 personen gedood of verwond. Hoewel de commissaris-generaal stelt dat burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul worden zij in grote mate getroffen. Verzoeker begrijpt dan ook niet hoe de verwerende partij tot de conclusie komt dat er voor burgers in Kabul actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 juncto 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat het recht geconfronteerd te worden met ernstige bedreigingen van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld door het binnenlands gewapend conflict in Afghanistan en dat de overheid niet in de mogelijkheid verkeert om hem daartegen te beschermen. Hij meent dan ook dat een terugkeer naar Kabul niet mogelijk is.

2.2. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

Verzoeker betwist het motief waarbij zijn asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden omwille van de onduidelijkheid over het feit of hij al dan niet moorden heeft gepleegd. De Raad stelt echter vast dat dit slechts een preliminair motief is in de bestreden beslissing. Het determinerend motief waarom de vluchtelingenstatus wordt geweigerd is echter de vaststelling dat de feiten die aan de asielaanvraag ten grondslag liggen, van louter criminele en gemeenrechtelijke aard zijn, en op zich geen enkel verband houden met één van de criteria bepaald in 1 A (2) van het verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Aldus stelt de Raad vast dat verzoeker misdrijven heeft gepleegd uit winstbejag en geenszins een asielaanvraag heeft ingediend omwille van een gegronde vrees voor vervolging op basis van zijn ras, nationaliteit, religie, zijn behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging. De vrees voor gerechtelijke vervolging omwille van criminele feiten valt niet onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie. Daarnaast wordt weinig waarschijnlijk geacht dat verzoeker thans nog gezocht wordt en bleek ook dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde rond het feit of zijn ouders op de hoogte waren van zijn activiteiten en of de politie nog op zoek was naar hem. Deze vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier worden door verzoeker niet betwist. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er in hoofde van hem in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging bestaat. De vluchtelingenstatus wordt niet toegekend.

2.2.2. Nopens de subsidiaire bescherming

Vooreerst stelt de Raad vast dat, buiten de hierboven reeds besproken vluchtmotieven, verzoeker geen andere elementen aanvoerde die kunnen wijzen op ernstige schade door doodstraf of executie of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2, (a) en (b) van de vreemdelingenwet. Dienaangaande wordt dan ook verwezen naar de bespreking met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging. Te dezen wordt dan ook nog nagegaan of verzoeker een risico loopt op ernstige schade omwille van een binnenlands of internationaal conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien.

Uit de uitgebreide informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde, zoals onder meer de richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Uit de nota van de documentatie- en researchdienst Cedoca van het CGVS d.d. 5 september 2013, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de Anti-Government Elements (AGE's) 'high profile' doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden geviseerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift drie stukken waaruit moet blijken dat er geen sprake is van een veilig vestigingsalternatief in Kabul. Het betreft een artikel van BBC News van 18 oktober 2013, een artikel van NOS Nieuws van 15 oktober 2013 en een artikel van Nieuws.nl van 31 augustus 2013. Het BBC-artikel "Afghan Taliban attack Isaf near Kabul compound" betreft een aanslag die niet willekeurig is maar specifiek gericht op de International Security Assistent Force. Het artikel "Afghaanse gouverneur gedood" betreft de gouverneur van de provincie Logan. Het artikel "doden bij aanslagen Afghanistan" betreft een andere provincie, met name Helmand. Het feit dat er zich nieuwe veiligheidsincidenten voordoen toont op zich niet aan dat de analyse van de veiligheidssituatie met betrekking tot Kabul niet langer actueel of correct zou zijn.

Met betrekking tot de redelijkheid van het vestigingsalternatief motiveert de bestreden beslissing dat volgens het UNHCR, voor alleenstaande mannen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder de regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Verzoeker spreekt Dari en Pashtou, kan lezen en schrijven, heeft zowel binnenlandse als buitenlandse werkervaring als arbeider en toonde reeds aan dat hij zich indien nodig weet te behelpen. Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij en zijn familie over voldoende financiële middelen beschikken. Gelet op deze gegevens wijst dan ook niets er op dat verzoeker niet in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien of dat hij dreigt in menonwaardige omstandigheden terecht te komen. Aldus blijkt verzoeker in staat moet zijn om zich in Kabul te kunnen vestigen.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt derhalve geweigerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT